

Kerkhof Stuiverstraat (2)

Katrijn Compernelle

(Vervolg van vorig nummer)

Onmiddellijk rechts van het monument van Van Glabbeke, zien we een merkwaardige grafsteen: het is een grote ruwe steen, met als enige vermelding "Hommage au poète Henri Vandeputte". Wie was deze man ?

HENRI VANDEPUTTE
1877 - 1952

Henri Vandeputte, Franstalig dichter, werd geboren op 17 februari 1877 te Schaarbeek. In 1905 stichtte hij het internationaal vermaarde tijdschrift "Anthée" samen met Christian Beck en Louis Piérard.

Na jaren verblijf in het buitenland, vestigde hij zich in de jaren '20 in Oostende, waar hij bij de redactie werkte van "Le Carillon".

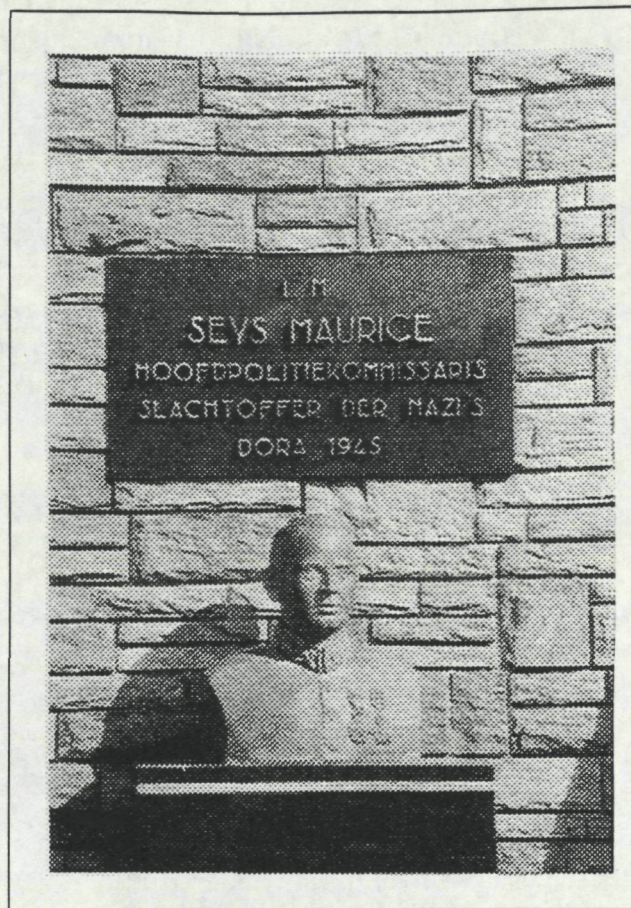
Hij bekleedde verscheidene functies in het Kursaal en in de Société Les Palaces d'Ostende. Tussen de twee wereldoorlogen was hij artistiek directeur van het Casino-Kursaal. Vanwege zijn kursaal-activiteiten 's zomers, noemde hij zichzelf "un poète en hiver".

Toen er onder de oorlog en kort na de oorlog geen kursaal meer was, besloot hij een boekenwinkel te openen in de Madridstraat. In 1951 verkocht hij zijn zaak en uit noodzaak verkocht hij een groot deel van zijn bibliotheek aan de Oostendse stadsbibliotheek.

Hij overleed op 5 april 1952.

We vervolgen onze weg richting Calvarieberg, via het pad dat links loopt van de middenlaan. Even voor de zuil bekijken we in de linkerrij de grafsteen van de ouders van Karel Jonckheere, die versierd is met een tekening van Josef Cantr  , de man van het beeld "de communicatiemedia" op het postgebouw.

Wat verder staat de zuil waarin de urnen bewaard worden met de as van twee jonge Oostendenaren die in de concentratiekampen zijn gestorven : Leopoldus Jacquemin (1917-1944) en Marcel Mechiels (1921-1944). Op de zuil staat de inscriptie : "Oostende herdenkt zijn

helden". Ze werd opgericht ter nagedachtenis aan de politieke gevangenen.

Links van de zuil zien we het grafmonument met buste van   n van deze politieke gevangenen :

MAURICE SEYS
1891 - 1945

Maurice Seys werd geboren op 19 januari 1898 te Oostende. Tijdens de Eerste Wereldoorlog nam hij deel aan de slag van de IJzer. Hij was toen zestien jaar ! Na de demobilisatie bood hij zich aan voor het examen van adjunct-politiecommissaris en werd in deze functie benoemd in 1920. In 1935 werd hij politiecommissaris en in 1939 nam hij de functie van hoofdpolitiecommissaris op. Onder zijn bewind werd het korps gemoderniseerd : patrouilles gebeurden nu ook met de fiets, iedere wijk kreeg een vaste wijkagent en ook de administratie werd hervormd. Door zijn toedoen werd een vaste motorbrigade opgericht, in het Oostende de "Vliegende pliche" geheten.

Tijdens de Tweede Wereldoorlog was hij lid van de weerstand van de kust. Op 9 oktober 1941 werd hij voor de eerste maal opgepakt voor een drietal weken. Op 9 januari 1944 werd hij een tweede maal gearresteerd. In maart 1945 bezweek hij in het exterminatiekamp Ellerich, dat deel uitmaakte van het concentratiekamp Dora in Duitsland.

Ondertussen staan we midden in het EREPERK.

Vroeger kende dit perk een grote verscheidenheid van graven zoals de andere delen van het kerkhof. In 1961 besliste de gemeenteraad deze verscheidenheid aan graven te vervangen door een ereperk met - symmetrisch aangelegd - gelijke graven, éénvormig en eenvoudig van aanplantingen, met de bedoeling tot een werkelijk ereperk te komen zoals dat het geval was op kerkhoven in andere steden. De werken duurden tot in 1966.

Op het ereperk liggen een kleine 680 Belgen begraven :

- de op het slagveld gevallen militairen
- de door de vijand ter dood gebrachte personen
- de personen overleden tijdens hun verzetpleging tegen de vijand
- de militaire oorlogsinvaliden.

Deze laatste groep ligt op het ereperk der invaliden links van ons.

Er zijn ook 6 graven van Fransen.

Rechts van ons bevindt zich het ereperk van de gesneuvelde Britse militairen, 50 uit de Eerste Wereldoorlog (waarvan 7 onbekenden) en 380 uit de Tweede Wereldoorlog (waarvan 76 onbekenden). Zij werden kosteloze eeuwige vergunning verleend, als blijk van hulde en erkentelijkheid vanwege het Belgische volk.

Temidden van het Britse ereperk staat het "cross of sacrifice", het kruis van zelfopoffering.

Links van het ereperk nemen we het wegetje doorheen het columbarium dat ons naar de strooiweide leidt. Onder de luifel staand, zien we links en rechts twee legplaatsen voor bloemen en kronen. Deze zijn ontworpen in de vormen van een traan.

In het midden staat een kleine sokkel waarop de urne kan geplaatst worden terwijl de nabestaanden een laatste afscheidsgroet brengen.

Via het wandelpad komen we tot bij het monument van de strooiweide. Het betreft "DE

LEVENSBOOM" van Jacky Demaeyer.

De stad bestelde dit monument in 1976 bij deze Oostendse beeldhouwer, na een beperkte wedstrijd waaraan o.m. ook Gérard Holmens en Paul Vermeire hebben deelgenomen.

Het beeld, een compositie in brons en beton is in totaal 6,5 meter hoog. Op een hoge betonnen paal rust een bronzen sculptuur in een schijnbaar wankel evenwicht. De compositie stelt met elkaar verbonden zaadvormen voor. De zaadvorm staat voor verbinding, ontluiking, leven, groei, energie

JACKY DEMAAYER

Jacky Demayer werd geboren te Oostende in 1938. Hij is wat je noemt een self-made kunstenaar. Hij begon zijn kunstenaarsloopbaan in 1959 als kunstschilder. Aangetrokken door de zee, wandelde hij vaak langs het strand. Van deze tochten bracht hij "afval" mee : verweerd en verhakkeld wrakhout. Aangevuld met oude meubelen construeert hij hiermee zijn eerste assemblagebeelden. Vanaf 1968 ontwikkelt hij totemfiguren, een soort paalvormige constructies in eikenhout. Zijn liefde voor en kennis van de sculptuur van vreemde volkeren speelt hierbij duidelijk een rol.

Later komen er beelden opgebouwd uit strakgehouden geometrische vormen. En toch zijn zijn beelden niet abstract. Ze zijn steeds betrokken op de mens, op dier en plant, op groei en vruchtbaarheid. Hij streeft er ook naar zijn beelden eenvoudig te houden naar vorm en gegeven, teneinde de toeschouwer in staat te stellen ze na een globale waarneming direct in zich op te nemen. Ze staan als het ware "open", terwijl ze toch geheimzinnigheid uitstralen.

Van de strooiweide wandelen we doorheen perk 35, ook gekend onder de naam perk VAN HOORNE. Dit is de naam van de schepen die de initiatiefnemer en de bezieler was van dit éénvormig gedeelte van het kerkhof. Hij streefde hiernaar uit sociale bezorgdheid.

Voor een teraardebestelling in dit perk betaalt men een bepaalde som, die niet alleen een 50-jaar durende grondconcessie inhoudt, doch ook de grafsteen, de infrastructuur en het onderhoud van de perken. Blijkbaar spreekt deze formule aan, want het perk moet voortdurend uitgebreid worden.

In dit perk liggen verscheidene schepen

begraven : de heren Van Hoorne, Felix, Miroir en Dumarey, alsook de glazenier Cor Westerduyn.

COR
WESTERDUYN
1901 - 1980

Cor Westerduyn werd op 26 september 1901 geboren te Scheveningen, een voorstad van Den Haag (Nederland). Reeds op jonge leeftijd voelde hij zich

aangetrokken tot de tekenkunst. De liefde voor de glasschilderkunst, die zo mooi omschreven wordt als "de kunst van de landen zonder zon", kreeg hij waarschijnlijk van een glasschilder die bij hem in de buurt woonde en waarbij hij regelmatig zijn vrije tijd doorbracht.

Op 14-jarige leeftijd ging hij in de leer bij glazenier Lief tinck in Den Haag, terwijl hij in zijn vrije tijd les volgde aan de stedelijke academie.

In 1925 ging hij werken in het Brusselse glazeniersatelier van Edward Steyaert, op dat ogenblik aanzien als de beste glazenier.

Vier jaar later trok hij naar het atelier van Spreters. Hier beperkte hij zich niet meer tot het schilderen, maar sneed, zette en monteerde ook kunstglazen.

In 1929 huwt hij Angela Ryckegem, afkomstig van Westende-Bad. In datzelfde jaar vestigt hij zich als zelfstandige, doch zijn carrière komt pas van de grond in 1936, wanneer het echtpaar verhuist naar Oostende en hij een atelier opent in de Plantenstraat.

Zijn eerste grote opdracht waren de glasramen van het nieuw gerechtshof van Oostende. Andere belangrijke werken van hem zijn de glasramen van de H. Godelievekerk (1940) en de brandglasramen van de kerk O.L. Vrouw-Koningin te Mariakerke (1958). Ook het Sint-Jozefsraam in de voorgevel van de Sint-Jozefsschool in de Spilliaertstraat is van zijn hand. Zijn geliefde thema's waren : maritieme voorstellingen (vooral zeilende karvelen), madonna's en vissersfiguren.

In 1947 verhuisde hij naar de Zwaluwenstraat,

waar hij bleef wonen en werken tot hij in 1966 officieel stopte. Hij overleed op 8 juni 1980.

Voor we ons naar de Joodse begraafplaats begeven, bekijken we nog een aantal merkwaardige grafzerken.

Eerst is er de grafsteen met een prachtige tekening van de O.29 "De Broodwinner". Op het ogenblik dat dit schip gecharterd werd als opleidingsschip voor de leerling-vissers van het Provinciaal Maritiem Instituut en het Koninklijk Werk Ibis was de reder Frans Deschepper, die hier begraven ligt.

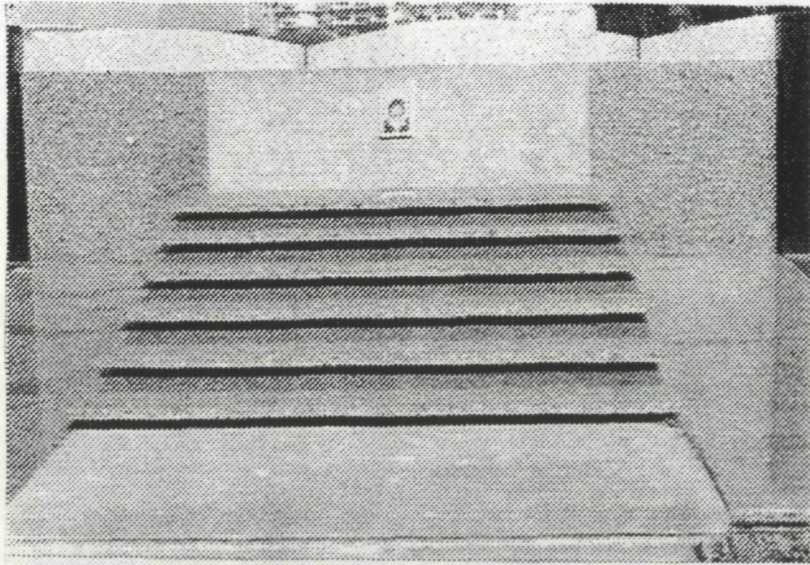
Wat verder de grafsteen van de familie Pauwels. Boven op het graf zijn 6 trappen aangebracht: de trappen symboliseren het opgaan naar het leven na de dood, de 6 staat voor het aantal familieleden dat hier begraven zal worden.

Enkele plaatsen verder zien we een grafsteen met daarop een geheel van afgeknotte zuilen in een moderne versie : symbool van een kort leven. Hier ligt een kind begraven.

En op het einde van deze rij bemerken we een toch wel merkwaardig bas-relief. De echtgenoot van de dame die hier begraven is, bezat een koffieplantage in Kongo. Bij haar dood schonken de inwoners dit kunstwerk uit dankbaarheid.

We keren op onze stappen terug en vervolgen deze laan tot op het einde, tot aan de Joodse begraafplaats, die totaal omzoomd is door een haag.

Tot aan de uitbreiding van het kerkhof lag deze begraafplaats buiten de grenzen van het kerk-

Graf met de zes treden van de familie Pauwels.

hof, zoals het Joodse geloof het voorschrijft. Merkwaardig is wel het feit dat hier ook een moslimgraf te vinden is. Het betreft het tweede graf onmiddellijk rechts bij de ingang. Het is te herkennen aan de Palestijnse ster op de zerk. We zetten onze weg verder doorheen perk 21 waar we in laag 8 het graf van Mathieu Corman vinden.

MATHIEU CORMAN 1901 - 1975

Mathieu Corman werd geboren te Lontzen (toen in Duitsland) in 1901. Hij stamde uit een landbouwersfamilie.

In 1925 komt hij naar Oostende, destijds dé residentiële badstad bij uitstek, waar alles kon en waar vooral rijke intellectuele tijd en geld zat hadden. Daar opent hij zijn eerste boekhandel(tje) in de Adolf Buylstraat nummer 44, in de hall van de kantoren en redactie van "Le Carillon" (zie Henri Vandeputte - een goede vriend van hem). Vier jaar later reeds koopt de familie een huis op nummer 51, waar Corman niet alleen een grote boekenzaak vestigt, maar ook meteen een begrip neerzet. Al wie naam had in die tijd en ook later, kwam bij hem over de vloer : Einstein, Ensor, Henri Vandeputte, Michel de Ghelderode, Henri Storck, Felix Labisse. Deze laatste schilderde voor de boekhandel een portrettengalerij van moderne literatoren (o.m. Zola, Dostojewski, Saint-Exébury, Erasmus, Hemingway,...) : 20 panelen met 60 schrijvers. (Een deel ervan is nog te bewonde-

ren in ee boekhandel in Hasselt.)

En het was ook Labisse die het embleem van de Corman ontwierp: twee tiggertjes of pantertjes verstrengeld met het lichaam van hun moeder. Velen onder jullie zullen thuis nog een boekenomslag of een boekenwijzer met dit embleem in handen gehad hebben.

Corman was ook free-lance journalist.

In 1936 vertrekt hij naar Spanje om er de burgeroorlog te verslaan voor de Franse krant "Ce Soir", toen onder leiding van Louis Aragon. Onder zijn collega's ter plaatse : Ernest Hemingway, die Corman duidelijk bewonderde. Over zijn wedervaren laat hij 2 boeken schrijven, waaronder "Brûleurs d'idolles", later vertaald door Karel Jonckheere.

Bij het uitbreken van de Tweede Wereldoorlog, nam Corman contact op de communistische partij. Vanuit Engeland organiseerde hij een ontsnappingsroute via Spanje en Portugal. In 1942 wordt hij bij een overbrenging gesnapt en brengt hij negen maanden in de gevangenis door. Terug in Engeland, wil hij ingezet worden in België, en volgt hiervoor een opleiding parachutist-guerrilla en een opleiding secourist. Doch het baatte niets. Wellicht vanwege zijn banden met het communisme? Na de oorlog reisde hij opnieuw veel : naar Rusland (9 maal) en de buurlanden, naar China, de Verenigde Staten. Hij doorkruiste meermaals Europa.

Op het thuisfront kwam hij ondertussen meerdere keren in opspraak vanwege de verkoop van "gedurfde" boeken. Het moet gezegd dat hij daarbij geen gelegenheid onbenut liet om de gerechtelijke diensten uit hun toen nog erg puriteinse hoek te halen. Eénmaal maakte hij het wel erg bont : hij legde het uitstalraam vol boeken met de titel "Pret in bed". De mannen van de wet namen de boeken uiteraard in beslag. Achteraf bleek het boek niets anders te zijn dan een handboek voor verpleegsters !

In 1974 kwam hij in een vreemd parket terecht.

Hij werd beschuldigd van verleiding van minderjarigen en bracht een tijd in de cel door. Later werd hij in voorlopige vrijheid gesteld.

“Een vuile zet”, zo omschreef hij het zelf. Een tijd lang hoorde of zag niemand hem, tot zijn lijk ontdekt werd in de buurt van zijn geboortedorp. Hij had zich een kogel door het hoofd gejaagd.

Op zijn grafzerk staat te lezen :

“MATHIEU CORMAN - 1901 - 1975 -
HOMME LIBRE”

We komen aan perk 13 waar we op de hoek van laag 4 het graf vinden van de schoonouders van Gérard Holmens. Op het graf staat de tekst “Vivre c’est se préparer à mourir sans regret” en een beeldhouwwerk van deze Oostendenaar.

GERARD HOLMENS

Gérard Holmens werd te Oostende geboren op 29 september 1934

Hij groeide op in deze stad, maar bracht de oorlogsjaren door in Engeland. Tijdens de vijftiger jaren ontplooidde hij zich tot kunstenaar. Hij volgde achtereenvolgens les aan de academies van Oostende (1951-1953; bij Willy Vanhuysse), van Antwerpen (1955-1956; bij Willy Kreitz) en Gent, en tenslotte aan “La Grande Chaumière te Parijs (1957; bij Zadkine).

Zijn werk is steeds in evolutie geweest : hij sculpteerde eerst abstraherende vormen, ging later over tot een reeks beelden in 2 materialen (“parasitaire vormen”) en vanaf 1965 creëerde hij een reeks “mobiele steensculpturen”. Zijn

abstracte beeldhouwwerken evolueerden naar een zuivere beeldhouwkunst toe, gebaseerd op contrasten van holle en bolle vormen, van volumes en holtes.

Zijn reis naar Ierland (1968) luidde een nieuwe periode in die resulteerde in de beeldencyclus “De Stilte”. Deze werd voorgesteld op het strand van Oostende en werd op markante

wijze opgeluisterd met het woord van Karel Jonckheere. De laatste jaren van zijn leven bracht hij door in Frankrijk, waar hij overleed op 4 januari 1995.

In de rij er net voor bemerken we onmiddellijk het graf van Jules Peurquaet met het dodenmasker en de vermelding daaronder: “Het dankbare volk aan Jules Peurquaet”.

Het graf is een ontwerp van architect Eysselinck in samenwerking met Josef Cantré, het duo van het postgebouw.

JULES PEURQUAET

1885 - 1947

Julianus (Jules) Henri Emiel Peurquaet werd geboren te Oostende op 30 november 1885. Hij was de tweede uit een gezin van 6 kinderen, dat in de Witte Nonnenstraat handel dreef in koloniale waren en dranken. Zijn vader overleed op jonge leeftijd en het gezin had met armoede te kampen. Jules moest dan ook zo snel gaan werken om te zorgen voor een bijkomend inkomen. Hij werd eerst leerling-paswerker bij het Zeewezen en later bankwerker bij de Wagon-Lits. Na zijn legerdienst trad hij als dienst als bankwerker bij de trammaatschappij. Hij besefte zeer snel de voordelen van het syndicalisme en van de samenwerking onder de arbeiders en stichtte daarom in 1909 het “tramsyndicaat”.

Tijdens de oorlog werd Jules Peurquaet door de Duitsers als “gevaarlijk” bestempeld : om de 14 dagen moest hij zich aanmelden op de Kommandantur.

Na de oorlog zette hij zich verder in voor het

syndicalisme. In 1919 werd hij permanent secretaris van de vakbond.

In 1921 werd hij verkozen voor de gemeenteraad. In 1932 werd hij schepen van openbare werken, een functie die hij bleef vervullen tot aan zijn dood.

In 1925 werd hij verkozen voor de provincieraad en in 1932 werd hij volksvertegenwoordiger. Hij zetelde in de kamer tot in 1946, toen hij ontslag moest nemen om gezondheidsredenen.

In het interbellum was Peurquaet, samen met Van Vlaenderen, de leider van de Belgische WerkliedenPartij in ons arrondissement. Hij stichtte ook een "syndicaat" voor het gemeentepersoneel. Koekoek, het humoristisch bijblad van Vooruit, vertelt hierover de volgende anekdote: "kort na de (eerste) oorlog had het schepencollege besloten een klachtencommissie te stichten, waar het personeel, na de uren van het werk, zijn klachten mocht komen neerleggen, zonder de tussenkomst of de inmenging van personen, vreemd aan de dienst. Zonder den syndicalen leider dus. Wat te doen? Jules had er seffens iets op gevonden om het schepencollege een handje toe te steken. Op zekeren avond trok hij stoetsgewijze met minstens 150 stadswerklieden naar het stadhuis, die allen eensgezind dezelfde vraag stelden. Toen dit reeds een uur had geduurd vroeg de dienstdoende functionaris, die niet wist dat er zooveel reclamateurs waren, of de klachten niet gingen eindigen. Om zich te vergewissen, kwam hij eens uit zijn bureel en zag, dat gansch het stadhuis vol stond! Op zijn vraag, of het al dezelfde klachten betrof, werd hem in koor bevestigend geantwoord. Het resultaat was: de klachtencommissie verdween zoo spontaan als ze tot stand gekomen was en het personeel kreeg een gevoelige loonsverhoging."

Verder was Peurquaet nog voorzitter van de Werkrechtersraad te Oostende, lid van de raad van beheer van de Oostendse bouwmaatschappij "De Oostendse Haard" en voorzitter van "Het Volkshuis".

De Tweede Wereldoorlog noodzaakte hem ondergronds te werken. Samen met enkele medewerkers gaf hij het sluiktijdschrift "Uilenspiegel" uit.

Hij overleed op 4 oktober 1947. Na zijn overlijden werd de straat waarin het socialistische

vakbonds- en partijlokaal "De Noordstar" gelegen was, de toenmalige Veldstraat, naar hem Jules Peurquaetstraat genoemd.

Van perk 13 steken we de middenlaan over en wandelen door perk 14 naar perk 22.

Op de hoek van laag 9 zien we het graf van de familie Defloor. Ook deze grafsteen is een ontwerp van architect Eysselinck, net zoals de steen van het volgende graf dat we gaan bekijken in laag 11, dat van Georgette Troy. De grafsteen draagt zijn naam, doch het geheel doet wat vreemd aan omdat de steen wat ongelukkig op de terp eronder ligt. Ik vraag mij af of dit zo bedoeld was.

We wandelen verder door perk 22 waar zich ook nog het graf van Léon Spilliaert bevindt. Ik denk dat het onnodig is verdere uitleg te geven bij deze internationaal gerennommeerde kunstenaar. Zijn graf is naar het beeld van zijn schilderijen: ontdaan van alle overvloedige en gereduceerd tot het essentiële.

Een andere toch wel internationaal gekende Oostendenaar die in perk 22 begraven ligt, is

LEANDRE VILAIN

1866 - 1946

Léandre Vilain werd op 26 februari 1866 geboren te Trazégnies, een dorpje tussen La Louvière en Charleroi. Zijn vader werkte als opzichter in de koolmijnen van Courcelles.

Hij begon zijn muziekstudies bij Jacques-Nicolas Lemmens aan het Lemmensinstituut te Mechelen. Na de dood van Lemmens in 1881 volgde hij orgellessen aan het conservatorium bij de beroemde Alphonse Mailly. Hij behaalde zijn eindexamen in 1889.

Op 3 maart 1890 werd hij organist van de SS. Petrus en Pauluskerk te Oostende. Kort nadien werd hij ook titularis van de orgelbank van het Kursaal. Vanaf toen bracht Léandre Vilain elk seizoen bijna dagelijks recitals, vooral arrangementen van populair-klassieke muziek. Hij speelde ook de orgelpartijen in de orkestwerken die door het Kursaalorkest werden uitgevoerd.

De zondagse hoogmissen in de SS. Petrus en Pauluskerk, door hem opgeluisterd, waren vaste afspraken voor de liefhebbers van romantische orgelmuziek.

Vilain werd al gauw een gevierd organist in binnen- en buitenland. Hij werd gevraagd voor concerten en inspelingen van nieuwe orgels. Zo gaf hij ondermeer recitals te Londen,

Manchester, Glasgow, Rome en Marseille. Hij componeerde zelf ook werken, waaronder een "treurmarsch" opgedragen aan zijn leermeester Mailly.

Na de Eerste Wereldoorlog verdween de vitaliteit van Oostende als kosmopolitische wereldstad en daarmee ook de schittering van het Kursaal. Ook de muzikale smaak veranderde: De romantische interpretaties moesten wijken voor een meer stijlzuivere muziek. In de SS. Petrus en Pauluskerk bleven zijn bewonderaars echter wekelijks toestromen. Ondertussen was Vilain ook leraar geworden aan het Koninklijk Conservatorium van Gent, waar hij les gaf van 1902 tot 1931.

Op 3 maart 1940 vierde Léandre Vilain zijn gouden jubileum als organist van de SS. Petrus en Pauluskerk. Naar aanleiding hiervan werd tijdens een plechtige huldinging een herinneringsplakette op het oksaal van de kerk onthuld. Gedurende de Tweede Wereldoorlog werd hij net als zovele andere oudere Oostendenaars uit de stad geëvacueerd. Al die tijd verbleef hij te Ninove. In januari 1945 keerde hij naar Oostende terug. Ondertussen was het Kursaal gesloopt en was zijn geliefd orgel voorgoed verdwenen.

Hij overleed op 16 november 1945.

Via perk 16 belanden we opnieuw aan het beginpunt van onze wandeling, doch niet vóórleer we nog het graf gezien hebben van August en Gaston Van Yper.

August Van Yper, beter gekend onder de naam Guustje, was de trouwe dienstknecht, de legendarische butler van James Ensor, die hij steevast "Menhèère" heette.

Zijn broer Gaston was huisschilder van beroep, maar ook kunstschilder. Het heemmuseum "De Plate" bezit een aquarel van hem, geheten "Langsheen de Visserskaai".

We wandelen terug tot aan de ingang van de begraafplaats, waar we nog een laatste blik werpen op de middenlaan: de Pleuranten, het Vissersmonument, het grafmonument van Adolf Van Glabbeke, de zuil, het ereperk en op het einde de Calvarieberg uit 1932.

Dit is een prachtig verzorgde begraafplaats. Op het eerste gezicht merk je niet zoveel mooie dingen als op de begraafplaats van de Nieuwpoortsesteenweg. Neen, hier moet je

meer zoeken voor je iets vindt. Maar er zitten ook parels bij, zij het van een andere soort: soberder, maar zeker even waardevol.

4. BIBLIOGRAFIE

Lexicon van West-Vlaamse beeldende kunstenaars.

Biografisch woordenboek der kunstenaars in België.

Lexicon van West-Vlaamse schrijvers.

Nationaal bibliografisch woordenboek.

Antenne, maart 1997.

Jacky Demaeyer - Frank Edebau en Marcel van Jole.

Geo Verbanck beeldhouwer - Anthony Demey.

Brochure Open Monumentendag Oostende 1997.

Architect Gaston Eysselinck - De fatale ontgoucheling - Zijn werk te Oostende 1945-1953 - Marc Dubois.

De Plate - jaargangen 1981 - 1986 - 1989.

De Zeewacht - verscheidene jaargangen.

De gemeenteraadsverslagen van 1895 tot en met 1996.

Langs de Oostendse kateien - Omer Vilain.

Ostendiana.

Bijdrage tot de geschiedenis van de Oostendse politie 1794 - heden - Daniël Deschacht.

Gérard Holmens - Beeldhouwwerken van 1955 tot heden - N. Hostyn.

't Oud kerkhof van Oostende - eindwerk van R. Werbrouck.